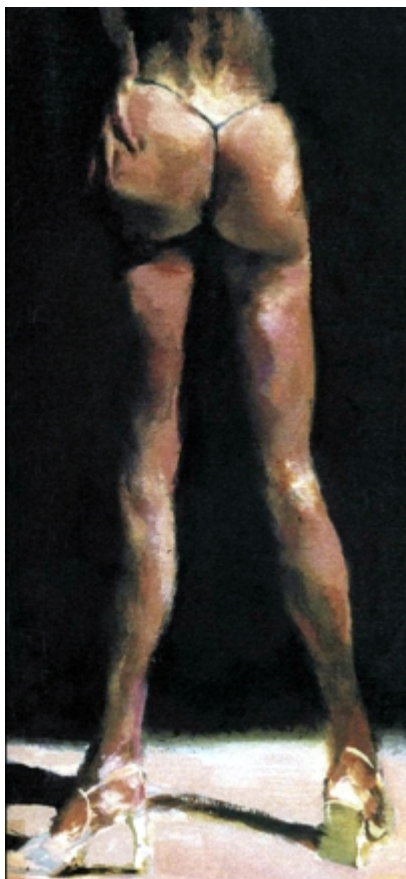

Ο κουραδοκόφτης (Ηλίας Πετρόπουλος)

Ζητώ συγγνώμη για τον αθυρόστομο τίτλο του άρθρου. Δανείζομαι την λέξη «κουραδοκόφτης» από τα «φλοράδικα», δηλαδή την γλώσσα των νέων. Η νεολαία μας, λοιπόν, αποκαλεί «κουραδοκόφτη» το string που φοράνε οι καλλονές στις πλαζ, προς αγαλλίασιν των ανδρών. Νομίζω πως, είναι η πιο εύστοχη και η πιο αστεία λέξη που χρησιμοποιούν οι νέοι, όπως ακριβώς η πιο αστεία λέξη των «καλιαρντών» ήτο ο καυστικός χαρακτηρισμός «καημόπουτσα» (ήτοι, η ξελιγωμένη «αδερφή» που δεν κατάφερε να πείσει τον έσχατο φαντάρο).

Κατά τα φαινόμενα, το string είναι βραζιλιάνικη εφεύρεση, αφού το πρωτοφόρεσαν οι καλλίγραμμες κοπέλες στο Ρίο, όπου το λένε «tanga». Το πορτουγέζικο «tanga» και το αγγλικό «string» είναι ταυτόσημα: Σπάγγος, κορδόνι, χορδή. Στην Ελλάδα λένε «τάνγκα» το στενοκομμένο μαγιό (εξαιτίας του οποίου ξυρίζουν στα πλάγια το εφηβαίον), ενώ η λέξη «στρινγκ» δηλώνει το κάλυμμα που αφήνει γυμνούς τους γλουτούς —έτσι το λένε τα κορίτσια, ενώ τα αγόρια προτιμούν τον δολοφονικό όρο «κουραδοκόφτης», ή το εξασθενημένο συνώνυμο «σκατοκόφτης».

Το στρινγκ έφθασε στην Ευρώπη διά μέσου των Ηνωμένων Πολιτειών. Ωστόσο, θυμάμαι πολύ καλά ότι, επί Κατοχής, λίγοι θρασεείς κολυμβητές φοράγανε ένα είδος στρινγκ, που δεν ήτανε τίποτα άλλο παρά ένα πανάκι αναρτημένο με κορδόνι από τους γοφούς. Αυτό το υποτυπώδες μαγιό το λέγανε «αρχιδουσακούλα». Όσο για την λέξη μαγιό (γαλλικό «maillot»), αντικατέστησε την λέξη «μπανιερό». Η λέξη «μαγιό» ταίριασε τόσο καλά στη γλώσσα μας ώστε αποχτήσαμε τον ενικό

τύπο «μαγιόν» και τον πληθυντικό «μαγιά» (σαν τον πληθυντικό «μπετά», εξ ου το «μπετατζής», αντί «μπετονατζής»).

Ο Andre Breton, σε κάποιο από τα φλύαρα «Μανιφέστα» του, γράφει: «*Η ομιλία δόθηκε στον άνθρωπο για να κάνει σουρεαλιστική χρήση της*». Η λέξη «κουραδοκόφτης» είναι τσουχτερή, αλλά όχι σουρεαλιστική. Μάλιστα, θα έλεγα πως είναι άκρως ρεαλιστική.

Μεταθέτοντας το πρόβλημα στους νεοέλληνες λεξικογράφους, θα παρατηρούσα ότι, αφ' ενός, είναι τεμπέληδες, και αφ' ετέρου, ηθικολόγοι... Ο Μανώλης Τριανταφυλλίδης άφησε να γλιστρήσει μέσα από τα δάχτυλά του το σημαντικό ιδίωμα των «καλιαρντών». Ο Μπαμπινιώτης απέφυγε την λέξη «αρχιδουσακούλα» (και πολλές άλλες ανάλογες) για να μην του χαλάσουν την διαγωγή...

Μες στα «φλοράδικα», έχω διαπιστώσει μίαν ισχυρότατη παρουσία της κλασικής μας αργκό, μιας αργκό που οι ερασιτέχνες λεξικογράφοι αγνοούν εντελώς. Οι λέξεις της κλασικής αργκό περάσανε στα «φλοράδικα», άλλοτε ορθώς και άλλοτε με λανθασμένη προφορά. Οι φλοράδικες λέξεις «μουρόχαβλος» και «μπουρούχα» είναι μάγκικης προέλευσης, καθώς και οι λέξεις «παπάρας» και «κωλάδικο». Ορισμένες λέξεις της κλασικής αργκό αλλάξανε σημασία. Η μάγκικη λέξη «κωλάδικο» εσήμαινε άλλοτε: Κοσμικό μπουζουξίδικο όπου δεν εσύχναζαν τα «παιδιά της τaráφας» (υπόκοσμος)...

Οι λεξικογράφοι που εδημοσίευσαν λίστες με φλοράδικες λέξεις απέφυγαν επιμελώς τις αθυροστομίες. Η λέξη «κουραδοκόφτης» τυπώνεται, εδώ, για πρώτη φορά. Συνεπώς, σύμφωνα με τον νόμο, έχω τις σχετικές ποινικές ευθύνες, καθότι τυγχάνω πλέον ιδιοκτήτης της λέξης...